

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedy Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a soudců JUDr. Jiřího Derfla a JUDr. Martiny Vernerové ve věci

žalobce: **G. S.**, narozen „X“, státní příslušnost Mongolsko,
bytem „X“,
zastoupen Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem,
sídlem Vinohradská 1233/22, 120 00 Praha 2,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 2. 2019, č. j. MV-2335-4/SO-2018,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 2. 2019, č. j. MV-2335-4/SO-2018, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 26. 4. 2017, č. j. OAM-81113-59/DP-2011, jímž byla podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a dále ve spojení s § 37 odst. 2 písm. b) a v návaznosti na § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 23. 6. 2014 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zamítnuta žádost žalobce o prodloužení doby platnosti povolení

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání, neboť byla zjištěna závažná překážka pobytu žalobce na území, která prodloužení platnosti povolení bránila.

Žaloba

2. Žalobce uvedl v žalobě, že je přesvědčen, že žalovaný správní orgán porušil zásadním způsobem své povinnosti odvolacího orgánu, jeho rozhodnutí odporuje požadavkům obsaženým v § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), definujícím požadavky na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů, a zároveň je v rozporu s požadavky na činnost odvolacího orgánu, zejména s § 89 odst. 2 správního řádu. Dále je žalobce přesvědčen, že žalovaný opomenul zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, jak vyžaduje § 3 správního řádu. Nelze pak také přehlížet, že při vydání rozhodnutí v obou stupních byla správními orgány zásadním způsobem porušena ustanovení definující podmínky pro výkon jejich činnosti, zejména § 2 odst. 3 a 4 správního řádu.
3. Žalobce na prvním místě namítal, že správní orgán nevypořádal řádným způsobem uplatněné odvolací námítka, kdy tato skutečnost způsobuje nezákonnost vydaného rozhodnutí odvolacího orgánu, neboť řádné vypořádání odvolacích námitek je klíčové pro rozhodnutí odvolacího orgánu. Konkrétně žalobce namítal, že je přesvědčen, že nelze postupovat tak, jak to učinil správní orgán I. stupně, který ve výrokové části definuje, že platnost povolení k dlouhodobému pobytu žalobce se neprodlužuje, neboť byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území, přičemž odkazuje na § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, kde je tento důvod zakotven. Je zřejmé, že správní orgán I. stupně rozhodl o nevyhovění žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu z důvodu, že žalobce nesplňoval některou z podmínek pro udělení víza, jak to vyplývá z § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Správní orgán I. stupně shledává tyto podmínky v § 56 zákona o pobytu cizinců, přičemž dle žalobce tento postup správní orgán I. stupně žádným způsobem neodůvodňuje. Z dikce tohoto ustanovení je však dle názoru žalobce zřejmé, že se jedná o důvody neudělení víza, nikoliv tedy o podmínky pro udělení víza ve smyslu § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Ze systematiky zákona o pobytu cizinců přitom zcela zřetelně vyplývá, že pokud by měl zákonodárce v úmyslu odkázat prostřednictvím § 37 odst. 2 písm. b) na § 56, učinil by tak výslovným odkazem v § 37 odst. 2 písm. b) na § 56 tak, jak to praktikuje v jiných ustanoveních tohoto předpisu. Žalobce zcela odmítá subsumování důvodů neudělení víz pod podmínky pro udělení víza tak, jak tyto termíny spojuje správní orgán I. stupně. Dle názoru žalobce je z tohoto důvodu odůvodnění napadeného rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
4. Dále žalobce namítal, že správní orgán I. stupně ze zcela nepochopitelných důvodů došel k závěru, že neplnění účelu pobytu je zároveň i jinou závažnou překážkou ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Takovýto závěr je dle žalobce nejen zcela nelogický a nesmyslný, je zároveň i v rozporu se zákonem o pobytu cizinců. Z § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců totiž vyplývá, že nelze prodloužit dobu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů, pokud správní orgán shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza ve smyslu § 37 zákona o pobytu cizinců. Dle názoru žalobce nelze přijmout postup správního orgánu I. stupně, kdy správní orgán zmiňuje zcela mimoběžně dva jednotlivé důvody, jednak důvod pro zrušení víza a dále důvod pro nevydání povolení k pobytu, kdy se jedná svou podstatou o zcela odlišné důvody, které předpokládají naplnění odlišných podmínek. Tyto dva instituty však nelze směšovat a Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

správní orgán si musí vybrat, zda má za to, že nevydá povolení k pobytu s ohledem na existenci jiné závažné překážky pobytu na území, nebo zda vidí problém v tom, že účastník řízení neplní účel pobytu. Z logiky věci a systematizace zákona je však zjevné, že za jinou překážku pobytu na území nelze považovat neplnění účelu pobytu, neboť v tomto případě se jedná o samostatný důvod pro nevyhovění žádosti.

5. Dalšího pochybení se správní orgány dle žalobce dopustily tím, že ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců nezkoumaly přiměřenost dopadů rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. Posouzení správních orgánů ve vztahu k této otázce zcela chybí a rozhodnutí žalovaného je tak ve svém důsledku nepřezkoumatelné. Dle názoru žalobce ignoruje žalovaný prakticky zcela vazby žalobce, které má na území České republiky vybudovány a svým postupem odmítá jakoukoliv možnost posouzení přiměřenosti napadeného rozhodnutí. Žalobce přitom žil vždy na území České republiky na základě legálního pobytu a stejně tak v takovém životě chtěl pokračovat i dále, avšak není to možné, pokud nemá na území České republiky povolen legální pobyt. Je tedy namístě konstatovat, že neprodloužení pobytového oprávnění představuje zcela nepřiměřený zásah do soukromého života žalobce. Navíc správní orgán neučinil nic pro to, aby zjistil okolnosti podstatné pro posouzení přiměřenosti rozhodnutí o zamítnutí žádosti žalobce, když správní orgán vůbec nevedl v kontakt se žalobcem. Žalobce poukázal na skutečnost, že na území České republiky pobývá již značnou část svého života, na území je řádně zaměstnán, má zde stabilní zázemí a nemá se fakticky kam vrátit, neboť veškeré statky, které měl na území domovské vlasti, opustil. Na území České republiky navíc pobývá manželka účastníka řízení a jejich nezletilé děti, které jsou pobytem vázány právě na účastníka řízení, přičemž manželka žalobce připravuje podání žádosti o povolení k trvalému pobytu, když na území žije nepřetržitě 8 let.

Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Uvedl, že skutkový stav a průběh správního řízení byl dostatečně popsán v žalobou napadeném rozhodnutí. Námitky žalobce nepovažuje za důvodné. Napadené rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo vydáno zcela v souladu se správním řádem a zákonem o pobytu cizinců, kdy bylo postupováno v souladu se základními zásadami činnosti správních orgánů stanovenými správním řádem, a rozhodnutí bylo řádně odůvodněno v souladu s § 68 správního řádu. V podrobnostech odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí.
7. K námitkám žalobce týkajícím se návaznosti ustanovení zákona o pobytu cizinců, na základě kterých byla jeho žádost zamítnuta, žalovaný uvedl, že právní konstrukce § 44a odst. 3 v návaznosti na § 35 odst. 3 a na § 37 odst. 2 písm. b) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců byla již několikrát potvrzena judikaturou soudů, k čemuž odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 31. 10. 2013, sp. zn. 7 A 266/2010.

Posouzení věci soudem

8. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobce ani žalovaný nesdělili do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s rozhodnutím bez jednání, ačkoliv byli ve výzvě výslovně poučeni, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

9. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanoví § 72 odst. 1 s. ř. s. a § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení odůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci nebyly zjištěny.
10. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
11. Z obsahu správního spisu, který soudu předložil žalovaný, byly zjištěny následující podstatné skutečnosti. Dne 9. 11. 2011 podal žalobce u správního orgánu I. stupně žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání.
12. Správní orgán I. stupně usnesením ze dne 21. 2. 2012, č. j. OAM-81113-6/DP-2011, zastavil řízení o žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu dle § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu cizinců z důvodu, že žalobce žádost podal opožděně. K odvolání žalobce však žalovaný rozhodnutím ze dne 11. 12. 2014, č. j. MV-67648-3/SO/sen-2012, zrušil napadené usnesení o zastavení řízení a věc vrátil správnímu orgánu I. stupně k novému projednání s odůvodněním, že posouzení včasnosti podání žádosti ze strany správního orgánu I. stupně bylo nesprávné, když žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu podal žalobce včas.
13. V průběhu správního řízení žalobce s ohledem na plynutí času dokládal několik rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajská pobočka pro hlavní město Prahu ohledně povolení zaměstnání a dále předkládal své pracovní smlouvy a další dokumenty. Za zmínku stojí rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajská pobočka pro hlavní město Prahu ze dne 30. 4. 2014, č. j. ABA-2747/2014-za, kterým bylo rozhodnuto o povolení zaměstnání žalobce u zaměstnavatele Assotiation Guma Produkt s. r. o. na období do 13. 5. 2015. Součástí správního spisu je i pracovní smlouva žalobce u výše uvedeného zaměstnavatele, ve které byl sjednán pracovní poměr na dobu neurčitou s účinností od 26. 5. 2014.
14. S ohledem na další plynutí času a novelizaci zákona o pobytu cizinců účinnou od 24. 6. 2014 vyzval správní orgán I. stupně žalobce výzvou ze dne 26. 10. 2015 k doložení rozhodnutí o povolení k zaměstnání nebo rozhodnutí o prodloužení povolení k zaměstnání, jelikož předchozí předložené rozhodnutí úřadu práce již pozbylo účinky. Ve výzvě správní orgán I. stupně upozornil žalobce, že počínaje od 24. 6. 2014 jednotlivá pracoviště Úřadu práce ČR nepřijímají žádosti o vydání povolení k zaměstnání nebo o jeho prodloužení, neboť namísto povolení k zaměstnání a povolení k dlouhodobému pobytu je vydávána zaměstnanecká karta jako jednotné povolení k zaměstnání a pobytu. Rozhodnutí o povolení k zaměstnání či prodloužení povolení je vydáváno pouze ve specifických případech. Žalobce byl vyzván, aby se v případě, že nepatří mezi osoby, kterým je i po datu 23. 6. 2014 vydáváno povolení k zaměstnání a současně do uvedeného dne nepodal žádost o vydání povolení k zaměstnání či jeho prodloužení, vyjádřil, zda hodlá být do budoucna Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

zaměstnán u stejného nebo jiného zaměstnavatele s tím, že na vyjádření žalobce je závislý další postup správního orgánu I. stupně.

15. Na výzvu reagoval žalobce přípisem ze dne 2. 11. 2015, ve kterém sdělil, že hodlá být nadále zaměstnán u stejného zaměstnavatele Assotiation Guma Produkt s. r. o., přičemž nepatří mezi osoby, které u úřadu práce žádají o povolení k zaměstnání i po datu 23. 6. 2014, přičemž do dne 23. 6. 2014 nepodal žalobce žádost o prodloužení doby platnosti dosavadního povolení k zaměstnání.
16. Úřad práce České republiky – krajská pobočka pro hlavní město Prahu vydal dne 20. 6. 2016 pod č. j. ABA-3029/2016-ck závazné stanovisko ve věci vydání zaměstnanecké karty podle § 42g odst. 6 zákona o pobytu cizinců, ve kterém vyjádřil souhlas se zaměstnáním žalobce u zaměstnavatele Assotiation Guma Produkt s. r. o. na dobu nejpozději dvou let ode dne prodloužení pobytu ve formě zaměstnanecké karty.
17. Dne 15. 9. 2016 obdržel správní orgán I. stupně sdělení zaměstnavatele žalobce Assotiation Guma Produkt s. r. o., že došlo k ukončení pracovního poměru dohodou ke dni 31. 8. 2016. Žalobce se dostavil dne 20. 9. 2016 ke správnímu orgánu I. stupně, kde předložil novou pracovní smlouvu uzavřenou se zaměstnavatelem Shin s. r. o., sídlem Rackova 921/20, Praha 6, sjednanou dne 31. 5. 2016 s dnem nástupu do práce 1. 6. 2016.
18. Dne 24. 11. 2016 byl správním orgánem I. stupně proveden výsledek žalobce, při kterém žalobce mimo jiné uvedl, že do České republiky přijel v roce 2009 za prací, celou dobu byl zaměstnanec. Nyní pracuje u společnosti Shin s. r. o., přičemž předložil pracovní smlouvu uzavřenou dne 31. 5. 2016 se společností Shin s. r. o. a e-mailovou komunikaci s úřadem práce o přidělení čísla v EVPM. Uvedl, že u společnosti Shin s. r. o. pracuje již od května 2016, a to ve výrobě tofu. Od příjezdu do České republiky do května 2016 pracoval u společnosti Assotiation Guma Produkt s. r. o. Tam přestal pracovat, neboť to byla těžká práce, ze které měl úraz na rameni, a když se vrátil do práce, dělalo mu to problémy, často byl na neschopence. Sdělil, že na území České republiky má manželku a dceru, pobývají zde za účelem sloučení rodiny. V Mongolsku má maminku a sourozence, se kterými je v kontaktu přes Facebook.
19. Dne 17. 5. 2017 vydal správní orgán I. stupně výše uvedené rozhodnutí, jímž žádost žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu zamítl z důvodu, že byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území, přičemž touto překážkou byla nelegální práce vykonávaná žalobcem u společnosti Shin s. r. o. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně se žalobce v zákonné lhůtě odvolal, přičemž dne 5. 2. 2019 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, jímž odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.
20. Soud se nejprve vypořádal s obecně formulovanými námitkami žalobce, ve kterých žalobce bez jakékoli konkretizace namítal nepřezkoumatelnost vydaných rozhodnutí, porušení povinností žalovaného jakožto odvolacího orgánu, porušení povinností správních orgánů vyplývajících ze základních zásad jejich činnosti a s ohledem na požadavky stanovené v § 68 odst. 3 správního řádu též nedostatečné odůvodnění napadeného rozhodnutí.
21. Takovéto obecné námitky nemají kvalitu žalobních bodů, neboť žalobce je povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní názor na to, proč se má jednat o nezákonnost. Právní názor na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58). Obdobně např. v rozsudku ze dne 17. 2. 2006, č. j. 8 Azs 134/2005-44, Nejvyšší správní soud konstatoval, že za žalobní body nelze považovat ani prostý výčet paragrafů správního řádu, které údajně žalovaný porušil, ani jejich parafrázi bez jakékoliv specifikace.

22. Tyto námitky žalobce tudíž nelze vypořádat jinak než obecným způsobem. Soud proto konstatuje, že po prostudování napadeného rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně dospěl k závěru, že rozhodnutí jsou přezkoumatelná a jejich odůvodnění je v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu. Správní orgány popsaly skutkový stav, ze kterého vycházely, specifikovaly právní úpravu, kterou k rozhodnutí ve věci použily, žalovaný se pak vypořádal s odvolacími námitkami žalobce a rozvedl úvahy, kterými byl veden při vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Soud zároveň shledal, že se správní orgány nedopustily ani porušení ostatních žalobcem zmiňovaných ustanovení správního řádu.
23. Soud se následně zabýval jednotlivými žalobními námitkami tak, jak byly postupně uvedeny v žalobě. Žalobce v první řadě namítal, že žalovaný se nevypořádal ve svém rozhodnutí s uplatněnými odvolacími námitkami, přičemž konkrétně poukazoval na skutečnost, že žalovaný i správní orgán I. stupně nesprávně aplikovali § 44a odst. 3 v návaznosti na § 35 odst. 3 a na § 37 odst. 2 písm. b) s odkazem na í § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců (v podrobnostech je námitka rozvedena v bodě 3 odůvodnění tohoto rozsudku).
24. Podle § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců *žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu přijímá a rozhoduje o ní ministerstvo. Na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 3, § 46 odst. 7 a 8 a § 47 vztahuje obdobně.*
25. Podle § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců *dobu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37).*
26. Podle § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců *ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza, za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti víza. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo přiblíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.*
27. Podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců *dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.*
28. Soud se neztotožnil s výše uvedenou námitkou žalobce o nesprávné aplikaci citovaných zákonných ustanovení ze strany správních orgánů, když žalovaný správně poukázal v napadeném rozhodnutí na vzájemnou provázanost uvedených zákonných ustanovení, přičemž dle názoru soudu tato provázanost je zjevná již ze samotného textu jednotlivých výše uvedených zákonných ustanovení. Otázkou správnosti takové aplikace zákona o pobytu cizinců, respektive provázaností § 37 odst. 2 písm. b) a § 56 zákona o pobytu cizinců se zabýval Nejvyšší správní soud, a to například v rozsudku ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011-69, ve kterém odmítl názor, dle kterého podmiňuje-li zákon o pobytu cizinců v § 37 odst. 2 písm. b) zrušení platnosti víza skutečností, že cizinec přestane splňovat některou z podmínek pro udělení víza, je nutné tyto podmínky dovozovat jen z § 31 a § 33 Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

tohoto zákona, a nikoli z § 56. Nejvyšší správní soud připustil, že „ustanovení § 31 a § 33 zákona o pobytu cizinců představují pozitivní vymezení podmínek pro udělení víza. Nicméně současně je nutno dodat, že zákon o pobytu cizinců zakotvuje vedle tohoto pozitivního výčtu předpokladů pro udělení víza též vymezení negativní, které pouhé formální naplnění předpokladů pro udělení víza zákonným způsobem koriguje. Zmíněný korektiv představuje mimo jiné ustanovení § 56 citovaného zákona, na základě kterého správní orgány v rámci vedeného řízení ověřují, zda jsou splněny další předpoklady pro udělení víza, tedy zda tu neexistují důvody pro jeho případné neudělení. Naposledy zmíněné ustanovení lze tedy ve vazbě na námitku stěžovatele označit za ustanovení, které podmínky pro udělení víza vymezuje negativně. (...) Důvody pro neudělení víza dle ustanovení § 56 zákona o pobytu cizinců představují (v negativním smyslu) podmínky pro udělení víza ve smyslu ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) téhož zákona.“ Správnost tohoto závěru byla fakticky potvrzena i Ústavním soudem v usnesení ze dne 31. 5. 2012, sp. zn. I. ÚS 1387/12. Ke stejnému závěru o provázanosti výše citovaných zákonných ustanovení dospěl Nejvyšší správní soud dále například v rozsudku ze dne 15. 4. 2014, č. j. 2 As 75/2013-52. S uvedenou judikaturou se zdejší soud zcela ztotožňuje, a námitku žalobce týkající se nesprávné aplikace příslušných zákonných ustanovení nepovažuje tudíž za důvodnou.

29. V další námitce žalobce poukazoval na nesprávný postup správních orgánů, kdy neplnění účelu pobytu považovaly zároveň za jinou závažnou překážku pobytu cizince na území a že správní orgány zcela mimoběžně zmiňují důvod pro zrušení víza a dále důvod pro nevydání povolení k pobytu, kdy se jedná svou podstatou o zcela odlišné důvody (v podrobnostech je námitka rozvedena v bodě 4 odůvodnění tohoto rozsudku). Soud shledal, že v rozhodnutí správního orgánu I. stupně je zcela jednoznačně uvedeno, že žádost žalobce byla zamítnuta z důvodu jiné závažné překážky pobytu na území. Z odůvodnění rozhodnutí vůbec neplyne, že by se správní orgán I. stupně zabýval plněním účelu pobytu žalobce. Stejně tak se plněním účelu pobytu žalobce v napadeném rozhodnutí nezabýval žalovaný, když opakovaně ve svém rozhodnutí uvedl, že jiná závažná překážka pobytu byla shledána ve skutečnosti, že žalobce vykonával nelegální práci, což bylo důvodem zamítnutí žádosti žalobce. Předmětná žalobní námitka je tedy zjevně nedůvodná.
30. Dále namítal žalobce, že správní orgány nezkoumaly přiměřenost svých rozhodnutí ve vztahu k soukromému a rodinnému životu žalobce a jeho rodiny ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců (v podrobnostech je námitka rozvedena v bodě 5 odůvodnění tohoto rozsudku). Soud shledal, že správní orgán I. stupně se zabýval přiměřeností dopadů rozhodnutí na stranách 5 – 6 svého rozhodnutí, přičemž mimo jiné konstatoval, že na území České republiky pobývá manželka žalobce a jeho dcera, jejichž pobytové oprávnění je odvozováno od oprávnění k pobytu žalobce. Manželka a dcera jsou na žalobci finančně závislé, přičemž však finance, které rodina žalobce užívá k živobytí, pochází z nelegální práce žalobce. Správní orgán I. stupně zmínil nízký věk dcery žalobce, přičemž poukázal na články 9 a 10 Úmluvy o právech dítěte, které připouští oddělení dítěte od rodičů při umožnění pravidelného osobního kontaktu dítěte s rodičem. Správní orgán I. stupně vyjádřil přesvědčení, že důsledky jeho rozhodnutí jsou adekvátní s ohledem na důvod zamítnutí žádosti, kterým byl výkon nelegální práce žalobcem. Žalovaný se zabýval přiměřeností rozhodnutí na stranách 7 – 8 svého rozhodnutí, přičemž mimo jiné konstatoval, že se správní orgán I. stupně dostatečně zabýval posouzením přiměřenosti svého rozhodnutí ve vztahu k soukromému a rodinnému životu žalobce, přičemž žalovaný doplnil, že samotná okolnost, že žalobce pobývá na území České republiky od roku 2009, nemůže sama o sobě znamenat nepřiměřenost dopadů rozhodnutí do jeho soukromého

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

života. Žalovaný upozornil, že neprodloužení pobytového oprávnění žalobci neznamená zákaz vstupu na území České republiky, přičemž žalobce má možnost požádat o nové pobytové oprávnění.

31. S ohledem na skutečnosti uvedené v předchozím odstavci nemůže soud souhlasit s žalobní námitkou, že se správní orgány vůbec nezabývaly dopadem svých rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, když naopak je zřejmé, že oba správní orgány se tímto zabývaly. Stejně tak nemůže soud souhlasit s žalobním tvrzením, že správní orgán nevešel v kontakt s žalobcem, když z obsahu správního spisu je zřejmé, že správní orgán I. stupně žalobce v řízení vyslechl dne 24. 11. 2016, přičemž se dotazoval na jeho rodinné a sociální poměry, kdy žalobce popisoval svou situaci, když hovořil o manželce a dceři a také o své matce a sourozencích žijících v Mongolsku. Dále nemůže soud přisvědčit ani žalobcově námitce, že správní orgány prakticky zcela ignorovaly jeho vazby na území České republiky, neboť je zřejmé s ohledem na výše uvedené skutečnosti, že rodinnou situaci žalobce se správní orgány zabývaly. Žalobce v průběhu správního řízení netvrdil, že by měl nějaké konkrétní kulturní, společenské a ekonomické vazby na území České republiky. Správní orgány tudíž pracovaly se skutečnostmi, které jim byly známy z obsahu spisu a které získaly vlastní činností, přičemž žádné kulturní, společenské či ekonomické vazby žalobce nebyly správními orgány zjištěny.
32. Podle § 174a zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.*
33. Kritéria, která je třeba v rámci posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu do soukromého nebo rodinného života zohlednit, jsou demonstrativně uvedena v právě citovaném § 174a zákona o pobytu cizinců. Z judikatury Nejvyššího správního soudu však vyplývá, že postačuje, pokud se správní orgány výslovně zabývají pouze těmi kritérii, k nimž se pojí skutečnosti uváděné cizincem či skutečnosti jednoznačně vyplývající z obsahu správního spisu (viz rozsudky ze dne 26. 2. 2014, č. j. 8 As 109/2013-34, a ze dne 8. 6. 2017, č. j. 9 Azs 60/2017-37).
34. Úvahy žalovaného a správního orgánu I. stupně stran přiměřenosti dopadů jejich rozhodnutí se jeví soudu jako adekvátní zjištěnému skutkovému stavu a soud se s těmito úvahami ztotožňuje. Sám žalobce v průběhu správního řízení ani v žalobě netvrdil žádné konkrétní skutečnosti, ze kterých by vyplývala nepřiměřenost rozhodnutí o zamítnutí žádosti žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Z pohledu soudu s ohledem na zjištěný skutkový stav je situace taková, že rodina žalobce (manželka, dcera žalobce a další dítě, o kterém se žalobce zmiňuje až v žalobě) jsou finančně závislími na žalobci a své pobytové oprávnění odvozují od žalobce. Nehrozí tedy rozdělení rodiny, neboť v případě, že by žalobce nezískal jiné pobytové oprávnění v České republice a byl by nucen vrátit se do Mongolska, lze usuzovat, že rodinní příslušníci ho budou následovat, tudíž k rozdělení rodiny nedojde. Soud zároveň nepřehlédl, že žalobce má rodinné vazby na území Mongolska, kde žije jeho matka a 4 sourozenci, se kterými je v kontaktu přes Facebook, jak uvedl žalobce při svém výsledku před správním orgánem I. stupně. Sám žalobce ve správním řízení ani v žalobě netvrdil, že by měl na území České republiky nějaké konkrétní vazby ať už ekonomické, kulturní či společenské. Strohé

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

konstatování v žalobě, že má žalobce v České republice stabilní zázemí a nemá se kam vrátit, neboť veškeré statky, které měl na území domovské vlasti, opustil, nepovažuje soud za dostatečně určité, aby mohlo být argumentem ohledně nepřiměřenosti rozhodnutí správních orgánů. Ze žaloby ani z obsahu správního spisu neplyne, že by na území České republiky měl žalobce nějaké konkrétní kulturní, společenské či ekonomické vazby. Žalobce vykonával ke dni rozhodnutí správního orgánu I. stupně nelegální práci, jeho příjmy byly tvořeny pouze příjmy z nelegální práce, přičemž v průběhu správního řízení ani v tomto soudním řízení žalobce nedoložil, že by svou práci u společnosti Shin s. r. o. legalizoval. Takovou nelegální práci tedy nelze považovat za ekonomickou vazbu na území České republiky, ke které by měl soud přihlížet. Žalobce netvrdil a z obsahu správního spisu nevyplývá, že by vlastnil na území České republiky nemovitosti či zde měl jiné ekonomické zájmy. Pokud žalobce uváděl, že v Mongolsku opustil všechny statky a nemá se kam vrátit, je taková situace žalobce srovnatelná se současnou situací žalobce v České republice, kdy žalobce zde rovněž nemá žádné statky, bydlí v pronajatém bytě se svou manželkou a dvěma dětmi, přičemž pobytové oprávnění manželky a dětí je odvozováno od pobytového oprávnění žalobce, a proto ani vztah žalobce k manželce a dětem nelze považovat za vazbu žalobce na území České republiky. Žalobce neovládá v dostatečném rozsahu český jazyk, když je zřejmé, že při svém výslechu před správním orgánem I. stupně potřeboval tlumočníka, přičemž tato skutečnost svědčí o nedostatečné kulturní a společenské asimilaci žalobce v České republice. Vazby žalobce k zemi původu, výše popsaná sociální situace rodiny žalobce v České republice, absence kulturních, společenských a ekonomických vazeb žalobce v České republice a žalobcova nedostatečná znalost českého jazyka dle přesvědčení soudu snižují intenzitu tvrzeného zásahu do soukromého a rodinného života žalobce vyvolaného napadeným rozhodnutím, byť si je soud vědom, že napadené rozhodnutí nepochybně určitý zásah do soukromého a rodinného života žalobce a jeho rodiny představuje. Ovšem jedná se o zásah přiměřený ve smyslu § 37 odst. 2 písm. b) a § 174a zákona o pobytu cizinců.

35. K tomu soud dodává, že správní orgány ve svých rozhodnutích pracovaly se skutečnostmi, které získaly vlastní aktivitou a dále z vyjádření a výpovědi žalobce. Měl-li žalobce za to, že v jeho případě byly dány výjimečné okolnosti, které by vedly k nezákonnosti rozhodnutí o zamítnutí žádosti žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, bylo na něm, aby je uvedl. Teprve pokud by tak učinil, by bylo možné správním orgánům důvodně vytýkat, že k nim měly přihlídnout nebo že ohledně těchto tvrzení nedostatečně zjistily skutečný stav věci. To se však v projednávané věci nestalo.
36. Žalobu vyhodnotil soud v mezích uplatněných žalobních bodů jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
37. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval, a proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 11. října 2021

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)